

Arrest

nr. 136 164 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 10 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen bijgestaan door advocaat T. MOSKOFIDIS en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 12 april 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 10 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 14 december 2012 met nummer 93 669 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de verzoekende partijen.

Op 14 mei 2012 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker ten aanzien van elk van de verzoekende partijen.

Op 21 mei 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 12 juli 2012 werd de voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 17 september 2012 dienden de verzoekende partijen een tweede aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2012 werd door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld.

Op 9 november 2012 nam de verwerende partij de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Op 3 december 2012 dienden de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 21 december 2012 dienden de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 8 januari 2013 werd de aanvraag van 3 december 2012 door de verwerende partij onontvankelijk verklaard voor wat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij betreft.

Bij beslissing van 11 januari 2013 werd de aanvraag van 3 december 2012 onontvankelijk verklaard voor wat de medische problematiek van de eerste verzoekende partij betreft.

Op 3 april 2014 werd door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld.

Bij beslissing van 8 april 2014 werd de aanvraag van 3 december 2012 door de verwerende partij ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden de verzoekende partijen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze procedure is hangende.

Bij beslissing van 11 april 2014 werd de aanvraag van 21 december 2012 door de verwerende partij onontvankelijk verklaard.

Op 28 april 2014 dienden de verzoekende partijen een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij beslissing van 17 juni 2014 werd de aanvraag van 28 april 2014 onontvankelijk verklaard.

Op 7 juli 2014 werd door de ambtenaar-geneesheer een medisch advies opgesteld.

Bij beslissing van 10 juli 2014 werd de aanvraag van 28 april 2014 door de verwerende partij ongegrond verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent de aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen, conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster lijdt aan insuline-dependente diabetes mellitus en hypercholesterolemie.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing motiveert als volgt:

“We dienen op te merken dat we niet beschikken over bijkomende medische getuigschriften/verslagen aangaande een eventuele lopende medisch-specialistische (...) opvolging in verband met de beschreven insuline-dependente diabetes mellitus en hypercholesterolemie (...).”

Het dient evenwel benadrukt te worden dat indien de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat hij/zij niet beschikt over voldoende informatie om zich een correct oordeel te vormen, dan dienen er bijkomende informatie gevraagd te worden.

Het maakt dan ook een schending uit van de zorgvuldigheidsplicht indien de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken een advies noteert, gebaseerd op onvoldoende medische getuigschriften, zonder dat aan verzoekers bijkomende medische getuigschriften werd gevraagd.

Voor wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling in Afghanistan, dient benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat Afghanistan geen systeem kent van sociale zekerheid zoals we dat in België kennen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt verder:

“Doch een verblijfstitel kan niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen afgegeven worden.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Echter, de Afghaanse grondwet zegt dat de staat verplicht is in te staan voor gratis preventieve gezondheidszorg, medische behandeling en degelijke medische faciliteiten. Daarnaast moet ze ook de nodige maatregelen nemen om de zwakkeren in de maatschappij bij te staan.

Tenslotte dient vermeld te worden dat betrokkene beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.”

Uit de gezegden en de informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt helemaal niet dat de behandeling toegankelijk is in het land van herkomst.

De verwijzing naar de Grondwet van Afghanistan (“De Staat is verplicht in te staan voor gratis preventieve gezondheidszorg, medische behandeling en degelijke medische faciliteiten.”) kan geenszins volstaan om in concreto aan te tonen dat de behandeling toegankelijk en beschikbaar is.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat verzoekster op constante basis dient behandeld te worden. Zelfs een beperkte periode tussen het vertrek uit België en de opstart van de behandeling in het land van herkomst kan fatale gevolgen hebben voor verzoekster. De arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft ook dit compleet nagelaten te onderzoeken.

Dat de beslissing dan ook geenszins correct gemotiveerd is.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoekers.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk op de motiveringsplicht, zoals vervat in de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

*De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbeperkte duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbeperkt verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

In het eerste onderdeel van hun middel stippen zij aan dat de ambtenaar-geneesheer bijkomende informatie had moeten inwinnen in de plaats van aan te stippen dat hij niet over voldoende informatie beschikt.

Hierbij dient te worden aangestipt dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die zich op een medische regularisatie wenst te beroepen alle nuttige en recente inlichtingen over zijn ziekte, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijke geachte behandeling dient over te maken. Het komt aan de verzoekende partijen toe om hun aanvraag te actualiseren. Zij kunnen hun eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op de verwerende partij.

Hoe dan ook blijkt uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat hij de ziekte van mevrouw niet in twijfel trekt en nagaat of de noodzakelijke medische behandeling zoals vooropgesteld in de medische attesten beschikbaar en toegankelijk is, zodat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun kritiek temeer zij niet aangeven dat er een andere behandeling noodzakelijk zou zijn.

In hun tweede onderdeel van het middel betwisten de verzoekende partijen dat de behandeling toegankelijk zou zijn. Hierbij citeren ze het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer waarbij hij stelt dat de behandeling toegankelijk is en stippen ze aan dat een verwijzing naar de Afghaanse grondwet niet volstaat om *in concreto* aan te tonen dat de behandeling toegankelijk is.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze zich niet enkel beperkt heeft tot een verwijzing naar de Afghaanse Grondwet in het kader van de beoordeling van de toegankelijkheid. De verzoekende partijen citeren nochtans het advies van de ambtenaar-geneesheer zodat blijkt dat zij hier duidelijk kennis van hadden Voorts dient hierbij opgemerkt te worden dat de verzoekende partijen niet verder verduidelijken waarom ze van oordeel zijn dat een verwijzing naar de Afghaanse Grondwet niet voldoende zou zijn. Ze betwisten geenszins dat in de Afghaanse Grondwet staat dat de staat verplicht is in te staan voor gratis preventieve gezondheidszorg, medische behandeling en degelijke medische faciliteiten, noch betwisten ze de concrete informatie waaruit blijkt dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar is. Met een dergelijk summier betoog maken de verzoekende partijen geen schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Tot slot stellen de verzoekende partijen dat mevrouw op constante basis dient behandeld te worden en dat een beperkte periode tussen het vertrek in België en de opstart van de behandeling in het land van herkomst fatale gevolgen kan hebben. Ze menen dat zulks niet werd onderzocht.

Zoals reeds werd aangestipt, wordt de ziekte van mevrouw en de ernst ervan geenszins betwist door de verwerende partij. In het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet komt het aan de verwerende partij toe te onderzoeken of een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van mevrouw of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Dit werd wel degelijk onderzocht. Bovendien tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat mevrouw niet de nodige voorzorgen zou kunnen treffen om de beperkte periode tussen het vertrek in België en de opstart van de behandeling in het land van herkomst te overbruggen.

Met hun betoog maken de verzoekende partijen geen schending van de door hen aangehaalde bepalingen aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU